

Dr hab. Tadeusz Wallas
prof. uczelni na Wydziale Nauk Politycznych i Dziennikarstwa
Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu

R e c e n z j a

**dorobku naukowo-badawczego, dydaktycznego, popularyzatorskiego
oraz w zakresie współpracy międzynarodowej dr Dominiki Narożnej
ubiegającej się o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego**

I Sylwetka Habilitantki

Dr Dominika Narożna legitymuje się tytułem zawodowym magistra politologii - w zakresie dwóch specjalności: dziennikarstwo i komunikacja społeczna oraz stosunki międzynarodowe - uzyskanym w 2005 r. na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. W latach 2005-2010 kontynuowała kształcenie na poziomie studiów doktoranckich. W dniu 13 grudnia 2010 r. Rada Wydziału Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM nadała Habilitantce stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie nauk o polityce na podstawie publicznie obronionej rozprawy doktorskiej pt. „Zniesławienie prasowe w Polsce (1984-2008)”, która powstała pod kierunkiem prof. zw. dr hab. Jacka Sobczaka.

Habilitantka w okresie studiów doktoranckich aktywnie uczestniczyła w życiu naukowym Instytutu Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM (od 2008 r. Wydziału) oraz kierowanego przez prof. J. Sobczaka Zakładu Systemów Prasowych i Prawa Prasowego. Rezultaty pierwszych naukowych dokonań prezentowała w formie referatów na konferencjach oraz w rozdziałach w pracach zbiorowych, które ukazały się przed uzyskaniem stopnia naukowego.

W celu poszerzenia wiedzy, umiejętności i kompetencji podejmowała Ona także kształcenie w ramach studiów podyplomowych z zakresu *Public Relations* (2007-2008) i zarządzania szkołą wyższą (2010-2012), które ukończyła w każdym przypadku z bardzo dobrym wynikiem. W roku 2012 rozpoczęła studia w Wyższej Szkole Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi, które ukończyła z tytułem magistra na kierunku organizacja produkcji filmowej i telewizyjnej. Uczestniczyła także w kilku warsztatach, kursach i szkoleniach.

Habilitantka zajmuje się zawodowo badaniami naukowymi od 2011 r., kiedy to została zatrudniona na stanowisku adiunkta na Wydziale Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM, gdzie nadal pracuje.

Analiza dotychczasowych osiągnięć dr D. Narożnej pozwala stwierdzić, że ma Ona należyte przygotowanie do pracy naukowej. Potwierdzają to dotychczasowe

rezultaty Jej aktywności naukowo-badawczej. Niewątpliwie ukończone studia i uczestnictwo w badaniach naukowych, umożliwiły rozwinięcie predyspozycji do badania zjawisk i procesów pozostających w zainteresowaniu dyscypliny nauki o polityce i administracji, a w szczególności nauk o politykach szczegółowych tj. komunikowanie polityczne oraz polityka informacyjna.

II Osiągnięcie naukowe będące podstawą wniosku o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego

Osiągnięciem naukowym, które Habilitantka wskazała jako podstawę wniosku o najwyższy stopień naukowy, jest cykl publikacji pt. „Kształtowanie relacji z mediami jako element polityki informacyjnej polskich uniwersytetów publicznych”, które ukazały się w latach 2013-2019. W jego skład wchodzi: 2 monografie; 3 artykuły; 5 artykułów napisanych wspólnie z 4 - 5 innymi autorami ogłoszonymi drukiem najczęściej w znanych i uznanych czasopismach naukowych m.in. takich jak: „Zeszytu Prasoznawcze”; „Studia Medioznawcze”; „Przegląd Politologiczny” oraz „Środkowoeuropejskie Studia Polityczne”, a także 10 rozdziałów w pracach zbiorowych, w tym 2 przygotowane z razem innymi badaczami. Do osiągnięcia naukowego oceniana Autorka zaliczyła także monografię, której była redaktorem naukowym. Rozpoczyna się ona od ciekawego wstępu. Jego treść oraz struktura i zawartość pracy potwierdzają kwalifikacje Habilitantki do kierowania zespołem badawczym.

Dr D. Narożna do osiągnięcia naukowego zaliczyła także 11 haseł zamieszczonych w „Leksykonie bezpieczeństwa”. Chociaż ich tematyka przystaje, najczęściej pośrednio, do tytułu osiągnięcia, to jednak uznaję, że stanowią one dorobek w zakresie popularyzacji nauki.

Wszystkie publikacje zaliczone do cyklu spełniają wymagania stawiane pracom naukowym, a podniesiona w nich problematyka najczęściej bezpośrednio mieści się w tytule osiągnięcia. Z 21 ocenianych prac, 3 ukazały się w języku angielskim, a 2 w języku rosyjskim. Publikacje ogłoszone drukiem w Polsce, w zdecydowanej większości wydano w różnych ośrodkach naukowych. Pięć prac ukazało się w Kazachstanie, na Słowacji i Ukrainie. Przedłożone osiągnięcie naukowe uznaję za wystarczające pod względem ilościowym do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego.

Polityka informacyjna to niewątpliwie ważny przedmiot zainteresowania m.in. nauk o polityce i administracji. Od jej efektywności uzależniona jest bowiem jakość komunikacji z otoczeniem, bez której żaden podmiot operujący w życiu publicznym nie może realizować swych zadań. Niewątpliwie bardzo ważną rolę w takiej polityce odgrywają relacje danej organizacji z mediami. To dzięki nim może ona dotrzeć ze swoimi racjami do szerokiego kręgu czytelników, słuchaczy lub widzów. Dlatego też, naukowe poznanie czynników, mechanizmów i instrumentów wpływających na

wspomniane relacje, niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia skuteczności polityki informacyjnej w każdym jej wymiarze.

Dlatego też z uznaniem odnoszę się do wyborów dokonanych przez Habilitantkę. Koncentrując swoje zainteresowania badawcze na „relacjach z mediami przez aktorów przestrzeni publicznej” słusznie zwróciła Ona uwagę na to, że są one „nieodłącznym i zasadniczym elementem polityki informacyjnej. Z analizy przedstawionych do oceny publikacji wynika, iż oparcie badań na takiej polityce na doświadczeniach tylko części polskich uniwersytetów nie oznaczało ograniczenia uniwersalności uzyskanych wyników. Sformułowane oceny i tezy wyraźnie odnoszą się do polityki informacyjnej w ogóle. Szkoły wyższe – zwłaszcza duże i publiczne – prowadzą bowiem działalność na wielu płaszczyznach oraz w wymiarze coraz bardziej globalnym. Zwiększają one zainteresowanie współpracą z bliższym i dalszym otoczeniem słusznie uznając, że w znacznym stopniu determinuje ona możliwości zastosowania wyników badań naukowych w praktyce, kształcenia studentów oraz doktorantów zgodne z potrzebami rynku pracy, a także pozyskiwania funduszy na badania podstawowe.

Tematyka ukazana przez Habilitantkę w pracach składających się na naukowe osiągnięcie była już poruszana w sporej liczbie publikacji. Należy jednak zauważyć, że zawarte w nich ustalenia szybko się dezaktualizują z uwagi na dużą dynamikę zjawisk składających się na politykę informacyjną oraz relacje różnych podmiotów z mediami. Dynamika ta jest determinowana zwiększającym się tempem zmian na rynku mediów, które są najczęściej konsekwencją wdrożenia nowych technologii, jakie można wykorzystać w polityce informacyjnej. Dlatego też zachodzi konieczność ciągłego badania czynników wpływających na jej efektywność, co umożliwi częste weryfikowanie aktualności tez, sformułowanych nawet w niedawno opublikowanych pracach. Działalność naukowa Habilitantki doskonale wpisała się w to zapotrzebowanie.

Wszystkie prace zaliczone do osiągnięcia naukowego mają prawidłową konstrukcję. Każdy z nich jest raportem z badań nad interesującym problemem. Analizując poszczególne teksty można zauważyć, że Habilitantka rozpoczynała swoje rozważania od określenia celu badań oraz pytań badawczych, na które starała się odpowiedzieć w kolejnych rozdziałach monografii lub akapitach danego artykułu i rozdziału ogłoszonego w wieloautorskiej książce. Zawsze kończą się one najczęściej przekonywującymi ocenami i wnioskami.

Szczególne miejsce w ocenianej części dorobku zajmują monografie (1) *Uwarunkowania funkcji rzecznika prasowego w Polsce. Teoria i praktyka* oraz (2) *Media w polityce informacyjnej. Casus polskich uniwersytetów*. Wartością pierwszej jest kompleksowe ukazanie ról rzecznika prasowego w funkcjonowaniu organizacji lub instytucji, a zwłaszcza w jej relacjach z otoczeniem. Na szczególną uwagę zasługują rozważania, w których Autorka ukazuje czynniki określające takie role.

Analizy te kończą się ciekawymi i trafnymi ocenami oraz tezami. Zostały one oparte na krytycznej ocenie ustaleń innych autorów oraz własnych przemyśleniach wspartych doświadczeniem w wypełnianiu roli rzecznika prasowego UAM. Książka w istotny sposób uzupełnia wiedzę o takiej funkcji, która odgrywa rosnące znaczenie w funkcjonowaniu nowoczesnej organizacji. Dotychczas w politologicznych badaniach naukowych, a nawet w medioznawczych, instytucja (?) taka była raczej niedoceniana.

Natomiast druga z ww. wymienionych prac również ukazuje problem mało naukowo poznany, a jest nim znaczenie relacji z mediami w polityce informacyjnej organizacji. Habilitantka ukazała takie zagadnienie na przykładzie części polskich uniwersytetów publicznych. Blisko dwustustronicowe rozważania kończy Ona mało nowatorską tezę, według której „media będą odgrywać coraz większą rolę w procesie realizacji polityki informacyjnej” takich uniwersytetów. Jednak największą zaletą opracowania jest zwrócenie uwagi na uzależnienie efektywności omawianej polityki od m.in. wiedzy decydentów na temat roli mediów i dziennikarzy w kreowaniu wizerunku organizacji oraz jej komunikowaniu się z otoczeniem.

Pozostałe publikacje (artykuły i rozdziały) składające się na oceniane osiągnięcie naukowe w bezpośredni lub pośredni sposób związane są z jego tytułem. W tej pierwszej grupie są prace, które istotnie przyczyniają się do wyjaśnienia problemu określonego tytułem osiągnięcia naukowego. M.in. dotyczy to rozdziałów: *Biuro Prasowe Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu jako podmiot odpowiedzialny za kształtowanie relacji z mediami*, a także *Naukowiec-ekspert jako element kształtowania wizerunku uczelni w mediach. Casus Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu*. Przykładem prac związanych pośrednio z tytułem osiągnięcia jest rozdział zatytułowany *Wolność prasy jako element kształtowania demokracji na Ukrainie*.

Jednak ustalenia zamieszczone w ocenianych w tej części recenzji pracach przyczyniły się łącznie do urzeczywistnienia celu zasadniczego nurtu badań prowadzonych przez Habilitantkę do doktoracie, jakim stało się zaprezentowanie mechanizmów działań podejmowanych przez przedstawicieli polskich uniwersytetów publicznych względem systemu medialnego, a także potwierdzenie tezy, która zawiera się w twierdzeniu, że prowadzone relacje z mediami stanowią nieodłączny i zasadniczy element polityki informacyjnej polskich uniwersytetów publicznych.

Z lektury ocenianych tekstów wynika, że w postępowaniu badawczym Habilitantka korzystała z metodologii właściwej dla nauk społecznych. Z metod historycznych, najbardziej przydatna okazała się metoda genetyczna. Dużą rolę odegrały także metody analizy systemowej, instytucjonalno-prawna, porównawcza i analizy przypadku. Z technik badawczych szczególną rolę odegrała analiza źródeł i opracowań, obserwacja uczestnicząca oraz „wywiad z ministrem nauki i szkolnictwa wyższego”. Na uznanie zasługuje również odwołanie się do „metody sondażu diagnostycznego z zastosowaniem techniki ankiety”. Chociaż przeprowadzone w ten sposób badanie w

części prowadzonej wśród anonimowych respondentów zapewne nie było reprezentatywne, to jednak pozwoliło zweryfikować niektóre oceny i wnioski. Podsumowując, nie zgłaszam zastrzeżeń do metodologicznych wyborów Autorki osiągnięcia.

Rozważania Habilitantki oparte zostały na bazie, na którą składały się liczne źródła, monografie, rozdziały w nich zamieszczone, artykuły w czasopismach, artykuły publicystyczne oraz inne materiały drukowane umieszczone w Internecie oraz strony internetowe przede wszystkim polskich uniwersytetów. Potwierdzają to prawidłowo sporządzone przypisy oraz bibliograficzne wykazy zamieszczone na końcu monografii, rozdziałów i artykułów. Wśród wymienionych w nich opracowań o charakterze naukowym, znajdują się wszystkie ważniejsze polskich i sporadycznie zagranicznych badaczy, jakie mogły być wykorzystane przy realizacji zamierzeń badawczych.

Na podstawie przeprowadzonych badań, Habilitantka sformułowała wiele istotnych dla naukowego poznania ocen i wniosków, które najczęściej zostały umieszczone na ostatnich stronach rozdziałów i artykułów. Podsumowując stwierdzam, że:

- a) prace składające się na oceniane osiągnięcie są najbardziej naukowo dojrzałymi opracowaniami w dorobku Habilitantki. Potwierdzeniem tego są ukazane w nich oceny i przekonujące wnioski. Kolejno publikowane teksty zasługują na coraz wyższą ocenę, co świadczy o rozwoju Jej warsztatu naukowca i nabywaniu predyspozycji do roli samodzielnego pracownika naukowego;
- b) wiele wyartykułowanych spostrzeżeń należy uznać za bardzo trafne. Choć nie zawsze stanowią one Jej naukowe odkrycie, to cenne jest to, iż dochodzi Ona do nich w drodze pogłębionej analizy prezentowanych zjawisk i procesów, wykazując się wiedzą, umiejętnością wnioskowania, znajomością determinantów polityki informacyjnej oraz świadomością ich złożoności. Przywołując w sposób udokumentowany tezy sformułowane przez innych autorów, Habilitantka z reguły zastanawiała się nad ich aktualnością i trafnością, co jest bardzo cenne w naukowym dyskursie;
- c) wszystkie prace zostały napisane w sposób interesujący i przystępny nawet dla czytelnika mniej zorientowanego w ukazywanej problematyce;
- d) wartość opracowań podnosi prawidłowe korzystanie z terminologii wykorzystywanej do opisu, analizy i oceny polityki informacyjnej oraz relacji zachodzących pomiędzy organizacją i mediami;
- e) prace zostały napisane poprawnie pod względem merytorycznym, metodologicznym i językowym;
- f) każda z nich w istotny sposób przyczynia się do poznania przede wszystkim warunków efektywnej polityki informacyjnej oraz konsekwencji braku jest skuteczności.

Na podstawie lektury ocenianego cyklu publikacji stwierdzam, że Habilitantka zna drogi prowadzące do naukowego poznania i potrafi z nich należycie korzystać. Ich treść potwierdza dużą wiedzę Autorki i umiejętność twórczego korzystania ze źródeł oraz dotychczasowego dorobku nauki. Sposób przeprowadzenia analiz ukazanych w ocenianych pracach świadczy także o jej dojrzałości metodologicznej oraz umiejętności syntezy i formułowania wniosków. Tezy, którymi kończy Ona swoje rozważania uznaję za prawidłowe i uzasadnione wynikami przeprowadzonych badań.

Do osiągnięć Habilitantki, które przyczyniły się do rozwoju naukowego poznania, a przede wszystkim dyscypliny nauki o polityce zaliczam m.in.:

- wykazanie przydatności ww. metod i technik badawczych w naukowym poznawaniu polityki informacyjnej oraz relacji pomiędzy organizacją a mediami;
- udowodnienie, że ramy polityki informacyjnej określa prawodawca. Kluczowe znaczenie dla jej charakteru ma *zakaz stosowania cenzury prewencyjnej i represyjnej przez władze państwowe względem tytułów prasowych, eliminowanie cenzury wewnątrzredakcyjnej, uściślanie dziennikarskich praw oraz obowiązków przez ustawodawcę, odpolitycznienie prasy, wzmocnienie idei pluralizmu mediów, tworzenie artykułów prasowych w oparciu o prawa człowieka oraz budowanie społeczeństwa obywatelskiego*;
- uznanie konieczności zatrudnienia rzecznika prasowego, który będzie *wykonawcą założeń polityki informacyjnej*. Należy także zgodzić się z tezą, wg której *rzecznik prasowy to zawód, w którym nie występuje rutyna*;
- wyliczenie cech możliwie idealnego rzecznika prasowego, co nastąpiło na str. 190 -191 książki *Uwarunkowania funkcji rzecznika prasowego ...*;
- wykazanie, że uniwersytety publiczne w Polsce prowadzą politykę informacyjną głównie przy pomocy instrumentów z zakresu *Public Relations*;
- uznanie za jeden z głównych warunków skutecznej polityki informacyjnej konieczności *kształtowania pozytywnych relacji z dziennikarzami*;
- uznanie konieczności opracowania strategii informacyjnej uczelni, a następnie konsekwentnej jej realizacja za warunek skutecznej polityki informacyjnej;
- zwrócenie uwagi na m.in. historyczne, prawne, polityczne, kulturowe i ekonomiczne czynniki determinujące efektywność polityki informacyjnej.

Wyżej wymienione tezy i inne, których nie przytoczyłem, jakie w ocenianych rozdziałach oraz artykułach zostały sformułowane, uznaję je za trafne i przekonująco uzasadnione.

Pragnę także wskazać na pewne niedostatki w cyklu publikacji składającym się na osiągnięcie naukowe dr D. Narożnej. Przede wszystkim zauważalne jest tylko sporadyczne odwoływanie się do ustaleń autorów *zagranicznych*, zwłaszcza wywodzących się z państw o dużych tradycjach demokratycznych, w których instytucja rzecznika prasowego jest znana od dziesięcioleci. Niestety, Habilitantka na

szczęście sporadycznie, formułuje także tezy bardzo oczywiste. Przykładem takiej jest *ustalenie, że głównym decydentem kształtowania ram polityki informacyjnej względem mediów na polskich uniwersytetach publicznych jest rektor*. Widoczny jest także brak uważnej korekty prac przed ich opublikowaniem. Dotyczy to zwłaszcza monografii *Media w polityce informacyjne*

Oceniany cykl publikacji stanowiący wskazane przez Habilitantkę osiągnięcie naukowe, napisany został z wykorzystaniem kategorii i metodologii właściwych dla dziedziny nauk społecznych, a zwłaszcza – co szczególnie podkreślam – dyscypliny nauki o polityce i administracji. Zatem może on być zasadniczą podstawą wniosku o nadanie kolejnego stopnia naukowego w zakresie tej dyscypliny.

III Pozostałe osiągnięcia naukowo-badawcze

Poza publikacjami składającymi się na osiągnięcie naukowe, Habilitantka ogłosiła drukiem jeszcze 11 innych prac. Przedstawiony do oceny spis publikacji ukazujących rezultaty Jej badań *prowadzonych* po uzyskaniu stopnia doktora, obejmuje również 1 monografię, 3 rozdziały w pracach zbiorowych oraz 7 artykułów w czasopismach naukowych. Wartość 3 artykułów podnosi opublikowanie ich przez periodyki umieszczone na b. liście B czasopism naukowych prowadzonej przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego („Przegląd Politologiczny”, „Środkowoeuropejskie Studia Polityczne”).

Wszystkie teksty zaliczone do tej części ocenianego dorobku napisano poprawnie pod względem metodologicznym i merytorycznym. Z reguły rozpoczynają się od zarysowania problemu, określenia pytań badawczych i podstaw teoretycznych podjętych rozważań, a kończą ciekawymi wnioskami. Oparte na zróżnicowanych źródłach i opracowaniach analizy instytucji, zjawisk i procesów, często prowadziły Autorkę także do podjęcia próby ukazania prognozy zmian na rynku mediów w Polsce.

Analiza jakościowa prac zaliczonych do ocenianego w tym miejscu dorobku naukowego pozwala również stwierdzić, iż zostały one napisane na tematy aktualne i istotne z punktu widzenia potrzeb naukowego poznania. Jednak tylko 3 artykuły mieszczą się w polu badawczym nauk o polityce i administracji. Ich tematyka przystaje do przedmiotu zainteresowania politologicznej subdyscypliny, jaką jest polityka społeczna.

Stwierdzam, iż osiągnięcia naukowo-badawcze dr D. Narożnej, pod względem ilościowym i jakościowym spełniają wymagania stawiane osobom ubiegającym się o stopień naukowy doktora habilitowanego. Niewątpliwie przyczyniły się one do rozwoju w szczególności nauki o polityce informacyjnej, która pozostaje ważną subdyscypliną nauk o polityce i administracji.

IV Indeks Hirscha

Wg Harzing's Publish Or Perish indeks Hirscha dla Habilitantki wynosi 2, co uznaję – biorąc pod uwagę warunki do prowadzenia badań naukowych i publikowania, jakie może zapewnić polska uczelnia - za wynik na poziomie niezbędnego minimum.

V Kierowanie międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi lub udział w takich projektach

Habilitantka kierowała dotychczas jednym zespołem realizującym projekt badawczy finansowany ze środków rozdzielanych w drodze konkursu na temat *Kultura przedsiębiorczości dla mieszkańców Wielkopolski*. Był on wpisany w ramy Wielkopolskiego Regionalnego Programu Operacyjnego WRPO 2014+ finansowanego przez Unię Europejską. Dr D. Narożna była również wykonawcą w 6 projektach finansowanych przez podmioty krajowe, m.in. Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Ministra Rozwoju oraz Narodowe Centrum Badań i Rozwoju. Za najważniejszy projekt, w którym była wykonawcą uznaję jednak Międzynarodowy Program Badaczy *Research Programme on Welfare, Working Life and Migration – VAM*. Był on realizowany w latach 2009-2018 ze środków Research Council of Norway. Tematyka badań prowadzonych przez zespoły, w pracach których uczestniczyła Habilitantka, miała charakter politologiczny i mieściła się w obszarze Jej naukowej specjalności.

VI Prezentacja wyników badań na międzynarodowych lub krajowych konferencjach naukowych

Po uzyskaniu stopnia doktora, Habilitantka uczestniczyła w 31 krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych. 24 z nich odbyło się w Polsce, ale w różnych ośrodkach akademickich. Pozostałe były organizowane przez uczelnie w Ukrainie (2012), Finlandii (2015), Słowacji (2016), Rosji (2017) Szwecji (2017) oraz Wielkiej Brytanii (2017). W trakcie tego typu naukowych wydarzeń, prezentowała Ona wyniki swoich badań w formie referatu. W pięciu przypadkach jego temat mieścił się w polu badawczym politologii. Tematyka pozostałych referatów pozostawała w zainteresowaniu raczej nauk o komunikacji społecznej i mediach. Ponieważ uczestniczyłem w części konferencji wymienionych przez dr D. Narożną, mogę potwierdzić na podstawie osobistego doświadczenia, że Jej wystąpienia spotykały się dużym uznaniem słuchaczy i wysoką oceną recenzentów. Zawsze opierały się one na solidnej podstawie teoretycznej i były poprawne pod względem metodologicznym i merytorycznym.

VII Osiągnięcia dydaktyczne

Habilitantka ma wybitne osiągnięcia w pracy dydaktycznej. W Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu oraz innych szkołach wyższych, w których

pracowała lub pracuje prowadziła Ona wykłady, ćwiczenia lub konwersatoria z przedmiotów raczej o tematyce medialnej. Powierzano Jej także prowadzenie seminariów dyplomowych na poziomie studiów pierwszego oraz drugiego stopnia. Wypromowała ponad 250 licencjatów i magistrów. Od 2015 r. jest opiekunem naukowym Koła Naukowego Zawodów Telewizyjnych i Filmowych UAM, a od 2016 r. Studenckiej Agencji Fotograficznej. Organizacje te wyróżniają się aktywnością i są widoczne w środowisku akademickim Poznania. Spora w tym zasługa Dr Narożnej, która ma wyjątkowe predyspozycje do pracy z młodzieżą akademicką i inspirowania jej do organizowania konferencji, seminariów, warsztatów, koncertów i konkursów. Jest Ona także promotorem pomocniczym w dwóch przewodach doktorskich. Takie funkcje powierzyła Jej jeszcze Rada Wydziału Nauk Politycznych i Dziennikarstwa UAM.

Działalność dydaktyczna Habilitantki jest bardzo wysoko oceniana przez studentów i władze akademickie. Potwierdzeniem tego są m.in. nagrody i wyróżnienia jakie Jej przyznawano.

VIII Osiągnięcia w zakresie popularyzacji nauki

Habilitantka ma także wybitne osiągnięcia w zakresie popularyzacji nauki i naukowej wiedzy. Jest autorką 11 haseł w *Leksykonie bezpieczeństwa. Wybrane pojęcia*, jaki ukazał się pod redakcją K. Dziubańskiej-Wójcik, R. Niedźwieckiego, W. Saletry i A. Zagórskiej w Kielcach w 2016 r. Jest autorką lub współautorką wielu innych tekstów na temat funkcjonowania szkół wyższych, życia społeczności akademickiej oraz znaczenia nauki w życiu społeczeństwa. Wielokrotnie występowała w charakterze naukowego eksperta w ogólnokrajowych i lokalnych mediach. Często była zapraszana do prowadzenia warsztatów, szkoleń i wykładów organizowanych przez organizacje pozarządowe, szkoły średnie i instytucje samorządowe.

IX Staże w zagranicznych ośrodkach naukowych

Habilitantka ma znaczące osiągnięcia we współpracy z zagranicznymi ośrodkami naukowymi. Odbyła 13 wizyt i staży w uczelniach włoskich, maltańskich, hiszpańskich, norweskich, francuskich i portugalskich. W trakcie takich wizyt poszerzała swoje kompetencje badawcze i nawiązywała współpracę naukową. Za najważniejsze uznaje pobyty w University of Bergen, w którym była członkiem międzynarodowego zespołu badawczego. Niektóre zagraniczne pobyty odbyły się w ramach europejskiego programu LLP-Erasmus+.

X Osiągnięcia organizacyjne

Dr D. Narożna legitymuje się również wybitnymi osiągnięciami w pracy organizacyjnej na rzecz nauki i dydaktyki. Potwierdzeniem tego jest Jej aktywny udział w pracach komitetów organizacyjnych m.in. tak ważnych wydarzeń jak: II

Ogólnopolski Kongres Politologii (Poznań, 19-21 września 2012 r.); kolejne edycje Poznańskiego Festiwalu Nauki i Sztuki (Poznań, 2012 r., 2013 r., 2014 r.); Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich (Poznań, 12-13 listopada 2013 r.); 24th World Congress of Political Science IPSA (Poznań 23-26 VII 2016 r.) oraz IV Kongres Polskiego Towarzystwa Komunikacji Społecznej (Poznań: 15-17 września 2016 r.). Ponadto była współorganizatorem kilku konferencji naukowych. Funkcje, które powierzano Habilitantce były dowodem uznania dla Jej wiedzy, kompetencji i organizacyjnych umiejętności.

Konkluzja

Biorąc pod uwagę ww. spostrzeżenia i oceny stwierdzam, że Habilitantka posiada wystarczające osiągnięcia w pracy naukowo-badawczej, a także znaczny dorobek dydaktyczny, organizacyjny oraz w zakresie współpracy międzynarodowej i popularyzacji nauki i wyników badań naukowych. W szczególności przedstawiła Ona interesujące osiągnięcie naukowe, które oceniam jednoznacznie pozytywnie. Jest ono potwierdzeniem Jej systematycznego rozwoju naukowego oraz stanowi znaczny wkład do naukowego poznania czynników determinujących skuteczną politykę informacyjną. Ponieważ nauka o takiej polityce pozostaje w zainteresowaniu nauk o polityce i administracji, Habilitantka przyczyniła się do rozwoju właśnie tej dyscypliny naukowej. W ten sposób spełniła Ona wymogi określone w art. 16 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki. Habilitantka wypełniła także większość wymagań szczegółowych wymienionych w par. 4 i 5 rozporządzenia MNiSzW z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. W związku tym, popieram wniosek o nadanie dr Dominice Narożnej stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk społecznych w zakresie dyscypliny nauki o polityce i administracji.

Tadeusz Wallas